

beder, faa længe maa ogsaa Birkepatronens Forpligtelse til at yde disse Embedsmænd Underhold antages at vedvare — faa maa ogsaa dermed Birkeretten, det vil sige Retten til at have et Birk paa Godsset, være bortfalden ifølge Loven. Naar derimod den Anskuelse, som den ærede Taler hylde, med Hensyn til Forstaaelsen af Grundlovens § 74, naar den gjøres gjældende, faa maa der en ny Lov til, for at et Birk, selv ved en saadan Vacance, kan vedblive at bestaae. — Jeg troer, at min Fortolkningsmaade dog ikke er blottet for gode Grunde, og jeg har tidligere været nødsaget til i et saadant foreliggende Tilfælde at tage Bestemmelse. Der blev saaledes i forrige Sommer i August Maaned et Birk, det saa kaldte Estrup-Birk vacant, og efter den Fortolkning, jeg har tilladt mig at fremsætte, antog jeg, at Birkeretten derved maatte ansees bortfalden; Birket blev derfor nedlagt og inddraget under den Jurisdiction, som omgav Birket. Her var nu ingen Tale om en Forlængelse af Veien for Birkets Beboere til Rettens Betjente, her var kun Tale om en forandret Thingdag og Thingsted, thi Birket laa saaledes omgivet af Jurisdictionen i det Hele, at Birkets Beboere ikke vilde blive bebyrdede med en foreget Veilængde. Dette var, hvad jeg har troet paa Sagens nærværende Standpunkt at burde udtale, og jeg skal nu tillade mig at afvente, hvad der ivotrigt maatte fremkomme.

Mourier: Jeg vilde blot udbede mig Tilladelse til at tilføie en Bemærkning; thi, hvis jeg ikke feiler, er der, efter den høitagede Justitsministers Dtringer, fra hans Side opstaaet nogen Misforstaaelse. Jeg beklager ivotrigt, at det, jeg har tilladt mig at bemærke, ikke ganske kan bringes i Harmonie med Bestemmelser, som jeg først nu erfarer allerede at være tagne af Justitsministeriet; herpaa skal jeg imidlertid ikke videre gaae ind, da det ikke egentligt er det, som foreligger. Derimod skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, hvad det egentlige Retspørgsmaal angaaer, er den høitagede Justitsminister maastee mere enig med mig, end det efter hans Dtringer kunde synes. Det tør nemlig ansees som en afgjort Sag, at vor Lovgivning ikke kjender nogen Birkeret, affondret eller afløst fra

Forlagsretten; dette har og i sin Tid Cancelliet udtalt i en Forestilling, hvis væsentlige Indhold findes aftrykt i Rescriptsamlingen som Note til den Kgl. Resol. af 20. Juli 1815, og denne Anskuelse blev udtrykkeligt billiget ved den nævnte allerhøieste Resolution. I det Dieblit Forlagsretten er bortfalden — og den er bortfalden ifølge Grundloven — kan altsaa ingen Godsbesidder længere paastaae, eller som en Rettighed, gjøre gjældende, at det private Birk fremdeles skal vedligeholdes som en særskilt Jurisdiction; forsaavidt derfor Birkejurisdictionen bibeholdes, efterat Forlagsretten er ophørt, er det alene ifølge Regjeringens Bestemmelse, og fordi der i det Offentliges Interesse findes tilstrækkelig Grund til at lade en saadan Jurisdiction, idetmindste indtil videre, vedblive at eksistere. Den taber i Grunden allerede ved selve Forlagsrettens Ophør ganske Characteren af et privat Birk. Men, for at Regjeringen saaledes kan lade et hidtilværende privat Birk, i alt Fald for det første, vedblive som særskilt Jurisdiction, skjøndt Forlagsretten er bortfalden, behøves ingen Lov ifølge Grundlovens § 74. Det er dette, jeg har paastaet, og jeg har fremhævet det, for at gjøre opmærksom paa, at selve den Omstændighed, at Forlagsretten er hævet, ingenlunde gjør det nødvendigt, nu at gaae ind paa en saadan Lov, som Udvalget mener i alt Fald at burde udkomme inden Narets Udgang, og som under Get skulde bestemme, hvilke private Birker der skulle nedlægges, og hvilke der i Fremtiden skulle vedligeholdes som kongelige Birker. Jeg kan ikke troe andet, end at den høitagede Justitsminister heri er enig med mig. Lovudkastets Motiver vise dette tydeligt, og den ærede Minister maatte ogsaa ellers have forelagt eller bebudet snarest muligt at ville forelægge Udcast til en Lov, som den Udvalget har foreslaaet. Hvorledes der i sin Tid maatte være at forholde ved indtrædende Vacancer i de saakaldte private Birker, navnlig, forsaavidt man da maatte bestemme sig til fremdeles at lade disse bestaae som særskilte Jurisdictioner, er en Gjenstand, hvorover jeg aldeles ikke har udtalt mig. Derimod har jeg formeent — og jeg maa vedblive denne Formening — at der ifølge Grundloven, behøves en Lov, for at de omhandlede Birker kunne